

[Hartvig Frisch.]

hvad denne Paragraf drejer sig om. Jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse oplæse disse tre Stykker af Straffelovens § 267. Stk. 1 lyder saaledes:

„Den, som krænker en andens Ære ved fornærmelige Ord eller Handlinger, straffes med Bøde.“

Stk. 2:

„Sker Krænkelsen ved at fremsætte eller udbrede Sigtelser for et Forhold, der vilde nedsætte den fornærmede i Medborgeres Agtelse, kan Straffen stige til Hæfte i 1 Aar.“

Og Stk. 3:

„Ved Straffens Udmaaling bliver det at betragte som en skærpene Omstændighed, at Fornærmelsen er fremsat i et trykt Skrift eller paa anden Maade, hvorved den faar en større Udbredelse, eller paa saadanne Steder eller til saadanne Tider, at det i høj Grad forøger det krænkende i Ytringen.“

Da Folketingets Medlemmer jo alle har faaet tilsendt den Pjece, hvorpaa Sigtelsen mod det ærede Medlem Hr. Aage Henriksen støtter sig, vil Medlemmerne selv være i Stand til at sammenholde denne Pjeces Indhold og de tre Stykker af Straffelovens § 267, som jeg her har oplæst.

Med Hensyn til dette Tings Stilling over for Begæringer fra Anklagemyndigheden om det, der kaldes Udlevering, da har vi allerede fra Udvalgets Side i Betænkningen fremsat den Bemærkning, at det altid har været Tingets Fremgangsmaade at efterkomme Retsplejemyndighedernes Anmodning om Tilladelse til at rejse Tiltale for Udtalelser, der er fremsat uden for Tinget. Denne Fremgangsmaade støtter sig til den kendte Paragraf i Grundloven, Grundlovens § 56, hvorpaa en saadan Procedure hviler. Denne Paragraf er som bekendt delt i to Stykker, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg her lige fremdrage Paragraffen og dens delte Indhold.

Det første Stykke lyder saaledes:

„Saa længe Rigsdagen er samlet, kan ingen Rigsdagsmand tiltales eller underkastes Fængsling af nogen Art uden Samtykke af det Ting, hvortil han hører, medmindre han er grebet paa fersk Gerning.“

Det andet Stykke lyder:

„For sine Ytringer paa Rigsdagen kan intet af dens Medlemmer uden Tingets Samtykke drages til Ansvar uden for samme.“

Det er interessant, at Grundloven netop med Hensyn til dette Spørgsmaal om Tiltale har delt Paragraffen i disse to Stykker. Det har vist sig, at det altid har været Rigsdagens Praksis — jeg behøver ikke her blot at sige Folketingets, det gælder nemlig i lige saa høj Grad det andet høje Ting — at sondre skarpt mellem Fremgangsmaaden over for de i Stk. 1 og Stk. 2 i Grundlovens § 56 nævnte Tilfælde. Det ligger nemlig saaledes, at man i alle Tilfælde, hvor Begæring har været fremsat i Henhold til Stk. 1, det vil sige, hvor det drejer sig om Udtalelser, der er fremsat skriftligt og mundtligt uden for Tinget, har givet Tilladelse til den begærede „Udlevering“, som det kaldes, medens man lige saa konsekvent aldrig i noget Tilfælde har givet denne Tilladelse for Ytringer, der var fremsat her i Tinget.

Vi har fra Udvalgets Side efter at have gennemlæst Akterne, deriblandt det paa klagede Skrift, som vi i øvrigt alle kender, ikke kunnet være i Tvivl om, at den Betænkelse forelaa, at disse Ytringer var fremsat uden for Tinget, og har derfor heller ikke været i Tvivl om, at det maatte være retteligt at følge den Praksis, der saaledes er den hævdvundne Praksis for begge Rigsdagens Ting.

Jeg vil til Slut blot gøre den Bemærkning, at der ved denne Sag er fremkommet et særligt Moment til Støtte for den hævdvundne Praksis i Rigsdagen. Det viser sig nemlig af en af de Rapporter, som er vedlagt Sagen, at sigtede paa Anledning har forklaret, at han har underskrevet den nævnte Pjece, og at han saaledes bærer det fulde Ansvar for Pjecens Indhold, men han tilføjer, at han har ikke selv forfattet den, men han ønsker ikke at oplyse, hvem der er Forfatter til den. Jeg har fremdraget dette Moment fra Rapporten, fordi jeg synes, det er et interessant Moment til Støtte for den hævdvundne Praksis. Der er nemlig virkelig en Forskel paa, hvad en Mand fremsætter her fra Rigsdagens Talerstol, hvor det er Manden selv, der fremsætter det, og saa hvad der kan fremsættes i Skrift uden for dette Ting, idet denne Sag jo ganske tydeligt viser, at der ikke er nogen som helst Garanti for, at det saa er Manden selv, der fremsætter det — man kan altsaa faa hans Navn under den Ting, der fremsættes. Jeg finder, at dette yderligere bestyrker den Praksis, som Tingene i denne Rigsdag altid har haft, og skal indstille, at man følger Udvalgets Indstilling.